

DADZIS

1978

16

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĀ
1957. OADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠI

© LKP CK Izdevniecība,
"Dadzis", 1978.

Nr

- Tās taču ir veltas pūles!
- Nepavisam! Man maksā par katru braucienu.

G. VINBERGIS

DADZIS

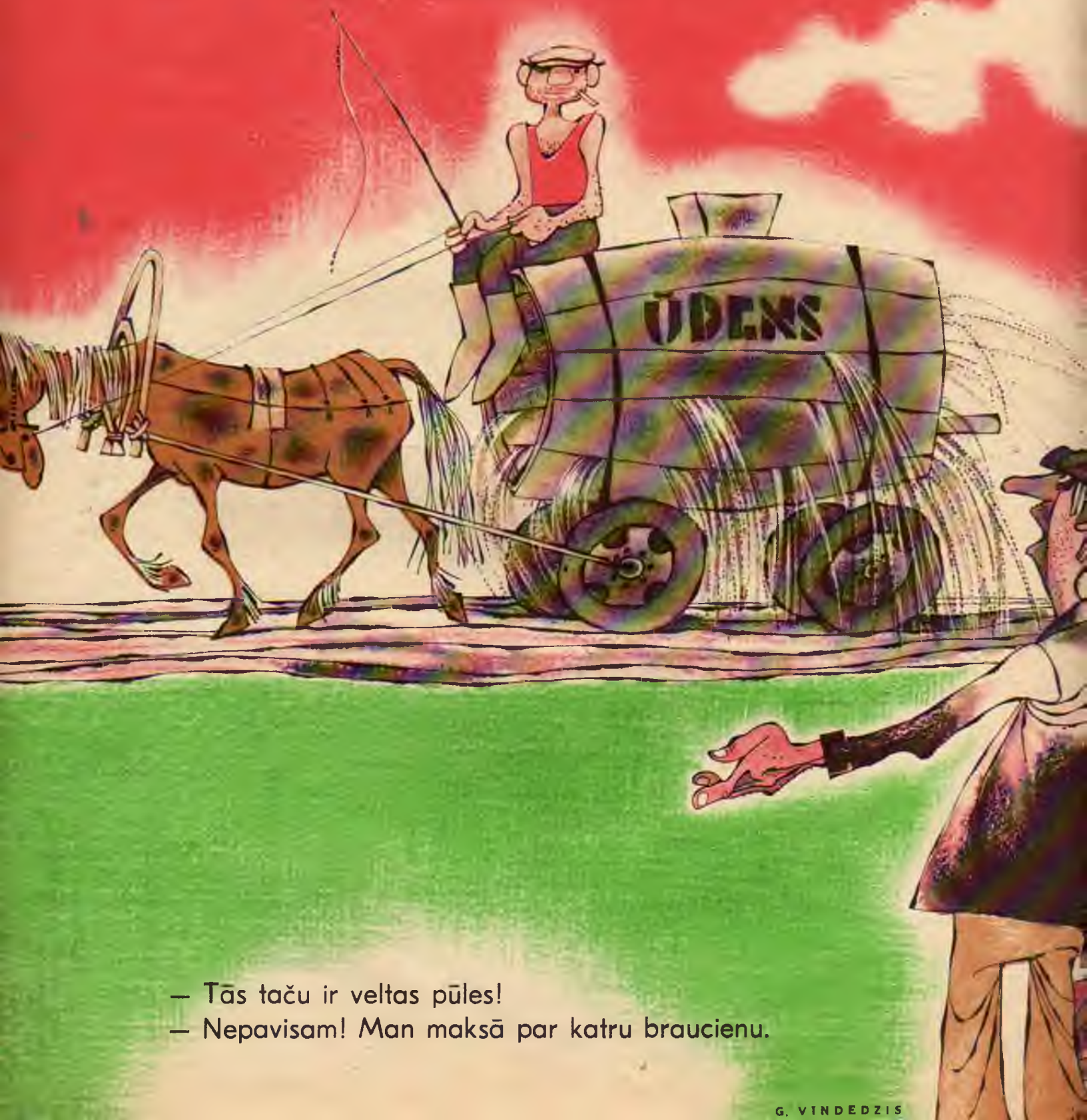
Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPĒ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ

© LKP CK izdevniecība,
«Dadzis», 1978.

Nr

16

- Tās taču ir veltas pūles!
- Nepavisam! Man maksā par katru braucienu.

G. VINĒDĒZIS

PAMATI

Būvdarbu vadītājs Zars sēdēja, nolīcis pār galdu, savā darbistabā, kūpināja cigareti pēc cigaretes un lauzīja galvu, no kādiem līdzekļiem izmaksāt strādniekiem algu. Viņa priekšgājējs bija iztērējis būvobjektam paredzēto naudu jau ilgi pirms tā pabeigšanas.

Zars atvēra logu, lai izvēdinātu piedūmoto istabu. Nejausi viņa uzmanību saistīja strādnieki, kas rostījās uz jumta.

— Lapin, Sīli, ko jūs tur darāt? — būvdarbu vadītājs izliecās ārā pa logu.

— Spāru svētki, priekšniek. Velkam vainagu, jāatzīmē!

— Atkal?! Vai šās atzīmēšanas nesanāk pārāk bieži? Nieka noliktavu ceļam. Ar darvas jumtu. Tur spāru nemaz nav.

Lapiņš ar Sīli skatījās lūdzošām acīm.

— Nu labi. Tikai vēlāk. Vēlāk. Tagad sāciet darbot jumtu!

Būvdarbu vadītājs apsēdās krēslā un aizsmēķēja vēl vienu cigareti.

Pagalmā norūca kravas mašīna, un nākamajā mirklī Zars kabinētā ienāca šoferis.

— Pieņem, priekšniek, pamatu blokus!

— Kādus blokus?

— Noliktavai, — šoferis pameta gaisā automašīnas atslēgas un saķēra.

— Tā ir kļūda. Kam vajadzīgi bloki, ja mēs jau sākam darbot jumtu?!

— Nekā nezinu, man teica vest uz šejieni. Lika vēl atvaļinoties, ātrāk nav varējuši dot.

— Parādiet ceļazīmi!

Tik tiešām, ceļazīmē bija norādīta šī adrese.

— Ir nu gan dieniņā! — būvdarbu vadītājs nopūtās, nospieda pelnu traukā cigareti, cēlās no krēsla un devās ārā. Šoferis sekoja.

... Pēkšņi Zars ieraudzīja, ka noliktavai pamatu nemaz nav. Būvdarbu vadītājs norīja siekalas un kā apmāts piegāja pie topošās noliktavas. Redzētais viņu satrieca. Noliktavas korpuss kādu pusmetru no zemes virsas karājās gaisā... Zars noliecās, lai pārliecinātos, vai pamati nav iebūvēti kaut kur dziļāk, un sastīnga.

Pa apakšu varēja redzēt noliktavai cauri. Viņš svieda ar akmeni, tas izskrēja un nokrita otrā pusē. Tur pārbijušies aizmuka divi kaķi... Vienā mirklī Zars atliecās stāvus.

— Lapin, Sīli, nekavējoties kāpiet zemē! Žiglit! Uz karstām pēdām!

— Kas noticis? — abi strādnieki pabāza galvas pār jumta malu.

— Jūs pataisīsit mani trakul! Veicīgi kāpiet lejā, kad es sakul! Noliktavai nav pamatu! Nesaprotamā veidā tā karājas gaisā! Var sabrukt kuru katru brīdī!

Lapiņš ar Sīli saskatījās. Pēc maza brītiņa abi jau atradās blakus pagalam apjukušajam darbu vadītājam, kurš tikai pirms mēneša bija saņēmis diplomu un tagad grūtsirdīgi secināja, ka ne vien viņa diplomam, bet arī vispasaules gravitācijas likumam acīmredzot vairs nav nekāda svara.

— Varbūt noliktava turas uz gaisa spilvena? — līdzjūtīgi ieminējās Lapiņš, bet, līdzko ieskatījās darba vadītāja sejā, tūlīt aplusa.

— Phe, liela brēka! — Sīlis sarostījās. — Tos pamatus pamontēsim apakšā tagad.

— Bet tas nevar būt, ka noliktavai nav pamatu, atceros, mēs taču par tiem vēl prēmiju saņēmām, — Lapiņš neatlaidās.

Zars neko nevaicāja, tikai lika šoferim mazliet uzgaidīt un iegāja savā darbistabā. Steidzīgi sameklēja priekšgājēja atstātos dokumentus. Starp projektu lapām, prēmējamo sarakstiem un darba uzdevumu veidlapām viņš atrada dokumentu, kas attiecas uz noliktavas pamatiem. Tur melns uz balta bija rakstīts, ka pamati samontēti un par to strādniekiem samaksāts. Turklāt vēl izsniegtas prēmijas, jo darbi veikti pirms termiņa. Apakšā bija uzšņpts paraksts. Bet kur zīmogs?

— Kur zīmogs? Bez zīmoga taču papīrs nav derīgs!

Tikko Zars paguva to izteikt, ārā kaut kas nodārdēja. Viņš izmetās no istabas gandrīz reizē ar troksni. Pretī izbijušies skrēja Lapiņš ar Sīli un abi rādīja uz noliktavu.

Tā bija sabrukusi pilnīgā saskaņā ar gravitācijas likumu. Nekas neliecināja, ka šodien te būtu gribējuši svinēt spāru svētkus, izņemot Lapiņa un Sīļa vainagu, kas gulēja drupu kaudzei pašā virsū.

A. RIJKURIS

VALDIM ARTAVAM — 50

Kas vilkts pie smieklu kar'tavām
Un zin, kā smieklī sit,
Tas piecājas, ka Artavam
Jau pilni piedesmit.

Bet tas, kurš smeļ par kar'tavām,
Kad smieklī citus sit,
Tas gaviļēs, ka Artavam
Vēl tikai piedesmit.

«Dadzis»

G. VINDEDZA draudzīgs saržs

T. SERGIJENKO

— JĀI ES GRIBU KĀZAS AR DIVSIMT VIESIEM, IMPORTA DZĒRIENIEM UN DĀRGĀM DĀVANĀMI!

K. LIEDE

CĪEN. «DADZĪ»!

Pie mums Carnikavā ar stikla taras nodošanu jāpiedzīvo vēl lielākas nedienas nekā citās vietās. Mūsu taras pieņemšanas punkts atvērts tikai slundās, kad pieņemējam labpatīk krāmēt ar tukšajām pudelēm. Piemēram, 1. jūlijā jau plkst. 10.30 punkts bija slēgts. Palīdzī, «Dadzī!», ieskaidrot taras pieņemējam, ka darba laiks tomēr ir jāievēro, un, starp citu, ieskaidrot to, ka Igaunija nav nekādas ārzemes, tāpēc minerālūdens «Vārsk» pudeles, kuras pārdod mūsu veikalā, arī vajadzētu pieņemt.

LAIVENIEKS,
KĀRKLIŅA un
BRIEDIS, Carnikavā

MĪĻO «DADZĪ»!

Š. g. 28. martā Tukuma veikalā «Sadzīves tehnika» iegādājos radiolu «Melodija 104-stereo», ko tajā pašā mēnesī ražojusi A. Popova radiatorpneca. Aparāts aplusa jau ceturrtajā dienā.

Kā tev šķiet, vai tam ir kāds sakars ar ceturkšņa beigām vai nav?

V. BOJĀRE, Tukumā

LABDIEN, «DADZĪT»!

Vai tu nevari pateikt, kas nolcis ar 15. maršruta autobusiem? Siltajam laikam iestājoties, tiem piemetusies tāda nelāga kaite agri rītos un vēl vakaros pazust no līnijas. Tā, piemēram, 6. jūlijā plkst. 23.05 ar visu šoferi izgaisa autobuss Nr. 1817. Ķīpsalā neiegriezās, bet autoostā no nezināmas puses tomēr ap plkst. 24.00 ieradās! Varbūt Tu, «Dadzī!», vari ieteikt, kas būtu jādara, lai autobusu šoferi ievērotu kustības grafiku?

Ar cieņu
L. CELIŅA, Ķīpsalā

— ŠORUDEN BAGĀTĀKS BIRUMS NEKĀ PĒRN...

E. OSS

Kur pavadīt svētdienu?

Mēs sēdējām un sūcām kokteiļus. Spriedām, kā labāk un interesantāk pavadīt nedēļas nogali.

— Varētu aizbraukt līdz «Sēnītei», — ieteicās mans švāģeris Andžs, — ar takšiem prom, ar takšiem atpakaļ.

— Ē, garlaicīgi — kārnas visteles un rūgts alus, — viņa sieva Tanita teica, — tad jau labāk ar žiguliem uz «Vīru» — no rīta grīlbārā, vakarā — variētē, ko?...

— Bet varbūt ar rīta lidmašīnu uz Maskavu? — pēc brīža iejautājās otrs švāģeris Mārtiņš. — Tur tagad Karela Gota koncerti. Ar pēdējo lidmašīnu laistu atpakaļ. Viens rāviens!

Atkal klusējām — domājām. Mana sieva Kitija pa otram lāgam iestūma importa rateljus ar kokteiļiem.

— Varētu aizsaut uz Sočiem. Sestdien agri prom, svētdien — vēl atpakaļ, — Kitija ieminējās. — Būsim melni kā mori. Neviens neko neteica. Domāja.

— Bet varbūt mēs varētu sestdien aizbraukt uz Brīvdabas muzeju? — pēc laiciņa ieteicās opītis. — Cik atceros, tur bija visādas vecas mājas, krogi — ista, moderna senatne...

Visi sarosījās. Opītis bija pateicis kaut ko oriģinālu. Diemžēl neviens no mums nezināja, kur šis Brīvdabas muzejs atrodas, tāpēc no interesantā priekšlikuma nācās atteikties. Domājām tālāk. Gribējās sestdienu un svētdienu pavadīt cik necik pazīstamā vietā...

BERZIŅU JURIS

LEONS OZOLS

KAUT ARĪ ŠTRUNTS

...nē, tas ir štrunts. Tas es, tas tu, tas viņš.

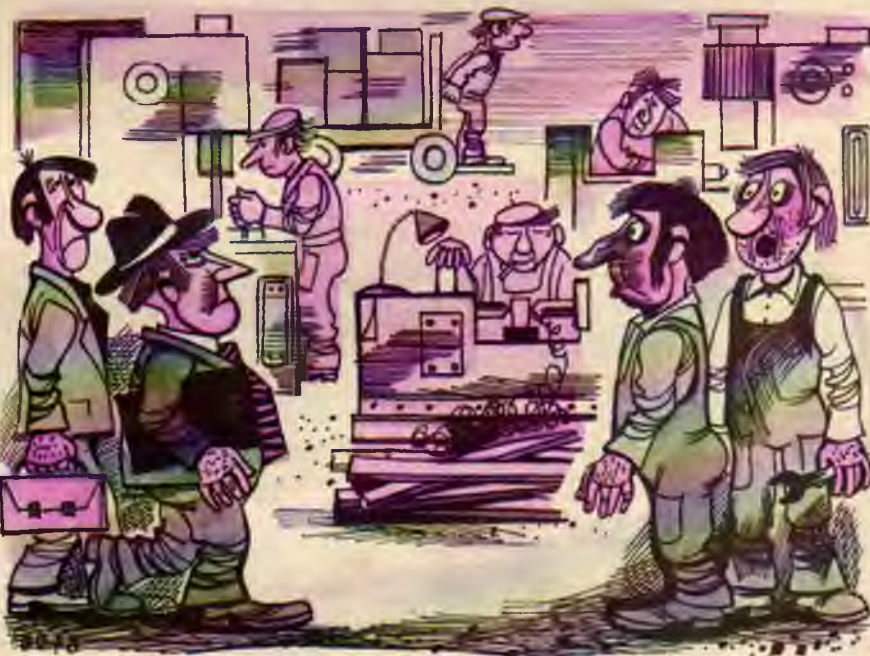
Jēga jēgā, diena pēc dienas,
Es ēnās.
Vem atpakaļ, zeme,
Manas sulas lēnās.

[No Ulda Bērziņa dzejoļiem
«Dzejas dienā—77»]

Nu, kas par to, ka esmu ēnā audzis,
Vai tālab vārsmot nevaru kā daudzī?
Pēc dienas diena nāk — vai tas nav gudri
sacīts.

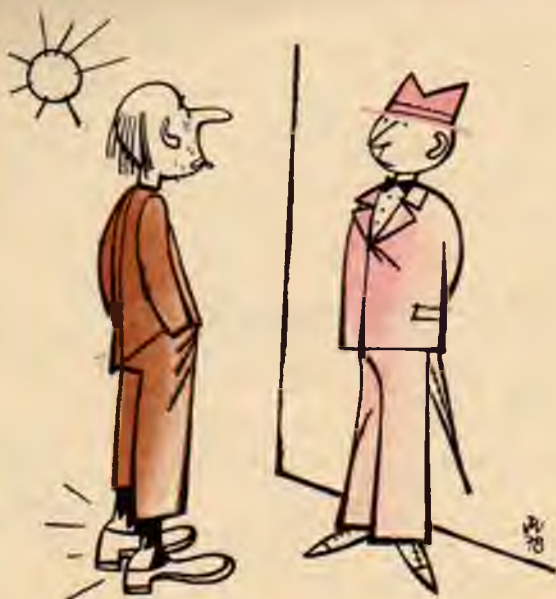
Un jēga jēgā ir — to plāju tieši acis.
Vēl paziņoju es — lai tauta klausās —
Vem, zeme, atpakaļ tu manas sulas gausās.
Tas īkai štrunts, ja dažam metas sāji, —
Man vajadzīgi stipri lasītāji.

Visi taču štrunts — gan es, gan tu, gan
viņa...
Bet varbūt tomēr iznāks grāmatīnā!

— NĀK PĀRBAUDĪT, KĀ MĒS IEVIEŠAM RAZOŠANĀ IZGUDROJUMUS.
— NU TAD IR KAUT KAS JĀIZGUDRO.

D. BREIŅES

— ES NEESMU NO TIEM, KAS KRĀJ NAUDU ZEĶE...
I. MELGAILIS

V. BRIEDE

A. MUKTĀNS

I. MELGAILIS

Vienīgā izeja

Mans paziņa reiz gluži nejauši iekļuva tādā vietā, kur uz visām durvīm bija uzrakstīts: «Izejas nav».

Šādā situācijā nav grūti pazaudēt galvu. Taču paziņa savu galvu vērtēja ļoti augstu un zaudēt nevēlējās. Jo atrast citu nav nemaz tik viegli.

Viņš sāka domāt.

— Pag, pag, susuriņ! — paziņa sacīja sev. — Apsvērsim visu ar prātu un bez pipēšanas. Ja izejas nav, tas nebūt vēl nenozīmē, ka nav arī ieejas!

Pēc tam viņš izgāja pa durvīm, ko rotāja uzraksts «Izejas nav», un nokļuva tur, kur viņam vajadzēja nokļūt.

Tas liecina, ka ar prātu var izkulties no jebkuras klūmīgas situācijas. Nepieciešams vienīgi tāds sikums kā galva uz pleciem. Bet šādas galvas tagad nav nekāds deficīts.

...Daugaviešu ciemā ir Ķeguma patērētāju biedrības 26. veikals. Ne pārāk liels, ne pārāk mazs. Ar atsevišķu divistabu dzīvokli veikalvedim. Dzīvo, tirgo, gūsti peļņu un saņem paredzētās prēmijas!

Diemžēl veikalvežu kadri mēdz būt visai dažādi. Ir labi veikalveži, ir puslīdz labi, bet reizumis pagadās arī ne sevišķi labi. Daugaviešiem iegādājās tieši tāds. Un tāpēc veikals brīžiem bija valā tad, kad tam vajadzēja būt slēgtam, taču visbiežāk stāvēja slēgts, kad tam bija jābūt atvērtam.

Vai to dīkstēja pielaut? Bez šaubām, ne. Un Daugaviešu ciema izpildu komiteja savā apriņķa sēdē, piedaloties Ķeguma patērētāju biedrības tirdzniecības daļas vadītājam, uzdeva biedrībai panākt, lai 26. veikala vadītājs stingri ievērotu noteikto darba laiku.

Atlika gaidīt, ko tālāk darīs patērētāju biedrība. Bet tur arī nesēdēja ļaudis bez galvām.

— Aha! — iepazīnušies ar lēmumu, biedrības darbinieki teica. — Tāpat mums tiek uzdots panākt? Labi! Panāksim! Izeju vienmēr var atrast!

Lai istenotu izpildu komitejas lēmumu, veikalvedi atlaida no darba un veikalu — slēdza. Bet, ja veikals ir slēgts un veikalveža nav, vai kāds var prasīt, lai tiktu stingri ievērots noteiktais darba laiks? Nevar...

Ja kādam pret to ir iebildumi, tad varbūt vienīgi iedzīvotājiem. Taču, ja visu labi apsver, arī viņi allaž var atrast izeju. Desmit kilometrus tālāk atrodas Jaunjelgava. Un tur pārtikas preču veikali pagaidām vēl ir atvērti.

A. BRĀLĪTIS

PRET BRUNČIEM GANDRĪZ APMAINĪJĀM

No rīta ģimenes vētra sasniedza taifūna spēku.

Ko mēs, divi neaizsargāti vīrieši, spējam pret sievieti, vedomāti un skuķi? Tad jau tikai ar labu...

Sievastēvs Francis pa sapņiem visu nakti bija mazgājis nefīros mielasta traukus un no rīta jutās visai pārsteigts, kad ieraudzīja virtuvi piekrautu ar vakardienas nemazgātajiem šķīvjiem, tasēm un glāzēm.

— Vajadzētu ļaut, lai jau viņas izbaida visus tos priekus, kas vīriešiem jāpiešķir — ierunājās Francis. — Piemēram, zvērtīgās pagiras, kad gribas pa sienu rāpties augšā.

— Labi, — es piekritu, — sagādāsim viņām to prieku. Lai dzer, lai lustējas, redzēs, cik ilgi izturēs.

— Kas tur mums ko pusdienas neuzvārtīt, lai mazums šašliku cepts...

— Kamēr mēs pusdienas gatavosim, sievas varēs sazāģēt un saskaldīt malku... — es turpināju.

— Kā tad. Mēs piedēsim kādu pogu, ielāpu, viņas izremontēs dzīvokli, nomazgās griestus, nokrāsos sienas, logus, grīdas...

— Mēs sēdēsim frizētavā, lakosim nagus...

— Viņas izraks jaunu aku, uzliks šķūnītīm šīfera jumtu, pielabos mājai pamatus, pakšņus...

— Mēs ravēsim dārzus...

— Nā, labāk sarunāsim kādu sieviņu. Bet kartupeļus vagos viņas, pagrabu arī betonēs viņas.

— Mēs vārtīsim ievārtījumu un sāltīsim gurķus.

— Viņas plaus sienu, sēdēs bufetē, dzers šņabi un nāks mājās tikai no rīta!

— Lail! Lai tikai sēž, lai tikai dzer! Bet mēs ik pārdienas pie skroderiem!

— Mūsu meitīši savaldīs kaimiņu nikno bulli, uzdzīs alus mučelei stīpas, saltmēs gumijniekus...

— Kad viņas ziemā mežā cirfīs malku, mēs adīsim zeķes.

— Nu nē! Zeķes pirsim veikalā. Nau-das taču mums netrūks. Tikai algas dienās uzpasēsīm, lai viņas to nenodzer.

— Sievietes gribēs skatīties hokeju, bet mēs ieslēgsim otru programmu, kur rādīs daiļslidošanu.

Francim palika mute vajā.

— Ko? Tas nu neies caur! Tas ir par daudz prasīts. Tad jau labāk lai viss paliek pa vecam.

S. TRUPS

Naudiņa par baltu velti

Kādu vakaru sieva parāda ar roku:

— Paskaties tur!...

Es paskatos.

— Vai tas ir skapis?... Sūrumu madāmas vīrs vakar kaut ko līdzīgu saskaldīja malkā.

Jau nākošajā dienā devāmies uz mēbeļu veikalu, lai nopirktu vismodernāko skapi. Pārdevējs izrādījās iejutīgs cilvēks:

— Lūdzu, te ir iecienītākās sērijas skapja paraugs. Kas par līnijām, kas par kafijbrūnu toni! Pēdējais modes kliedziens!

Mana sieva sajūsmā tūlīt samaksāja. Saņēmis čeku, pārdevējs kļuva lietišķāks.

— Un nu, cienītā, sarunāji kravas tak-sometru, bet jūsu vīrs šos pāris saiņus pa to laiku iznesis no veikala ārā...

— Bet vai tajos saiņos...?

— Jā, jā, skapis! — pārdevējs mani pārtrauca. — Nemiet tikai ciet!

Laimīgi pārbraucām mājās, un es pacilātā noskaņā sāku montēt tikko nopirkto mēbeli. Nedaudz pēc pusnakts sieva iesaucās:

— Tas tak nav tāds skapis, kādu redzējām veikalā!

Atzinu, ka šis ir nedaudz savādāks, jo durvis neturējās engēs un krita man uz kājām.

— Un tas esot ģimenes galva!

— Varbūt tu gribēji, lai pārdevējs mūsu acu priekšā šo skapi saliek? Cik zinu, neviens pircējs to nav uzdrošinājis pat prasīt, — centos aizstāvēties.

Taču sieva pierādīja, ka ģimenes galva esmu tikai vārda pēc. Nākamajās pāris dienās viņa apstaigāja dažādas iestādes, ievāca nepieciešamo informāciju un pēc tam nēmas mani mācīt:

— Kāds no tevis labums, ja nezini, ka ikviens mēbelrūpniecības uzņēmums pārskaita veikaliem papildus pusprocentu no mēbeļu kopējās vērtības, lai pārdevēji pirkumus arī samontētu. Lai cilvēkam nebūtu jāpērk katrs maisā... Es pat redzēju dokumentu, ko parakstījis Latvijas PSR kokapstrādes rūpniecības ministra vietnieks J. Kairiņš.

— Parakstīt var daudz ko! — pūlējās glābt savu godu. — Bet neviens taču to nedara!

— Nedara, — sieva piekrita. — Un tomēr pārdevēji šo nieka pusprocentiņu veikli iebāž kabatā, par to, starp citu, savā laikā jau rakstīja presē... Man apgalvoja, ka Rīgas 3. mēbeļu veikala pārdevējs Melna 1976. gadā, neko nedarot, nopelnījis 1161 rubli; vecākais pārdevējs Blūms — 1244 rubļus un pārdevējs Feļkovs — 1244 rubļus. Šajā gadā 3. veikala darbiniekiem pavisam kopā it kā par mēbeļu montēšanu izmaksāti 7364 rubli. 1977. gadā 6396 rubli... Rīgā

vien šādu mēbeļu veikalu ir 14. Bet republi-kā?

Tas izklausījās neticami. Katru mēnesi apmēram 100 rubļu kā no gaisa par parakstīšanos vien!

Taču turpinājums šķita vēl neticamāks.

— Kad oficiālās iestādes sāka interesēties par šiem savādajiem blakus ienākumiem, — sieva sacīja, — 3. veikala vadītājs Valērijs Kargapolovs paskaidroja, ka viņš te neesot ilgi — tikai trīs gadus, tāpēc pilnīgi uzticoties vecākajam pārdevējam Blūmam. Kādu summu tas uzrakstot, tādu arī parakstot.

— Vecākais pārdevējs Blūms, bez šaubām, noliedza, ka saņem naudu par velti? — es viltīgi jautāju.

— Vecākais pārdevējs Blūms neko nenoliedza.

Es sāku uztraukties.

— Bet ko par to saka Tirdzniecības ministrija?

— Latvijas PSR tirdzniecības ministrs b. Azāns šā gada 17. martā parakstījis atbildi kompetentām iestādēm, kurā sacīts, ka naudu par montāžu izmaksā tikai tiem pārdevējiem, kas mēbeles tik tiešām salikuši. Pārējos gadījumos, kad mēbeles netiek montētas, kā tas sacīts PSRS Mežrūpniecības ministrijas norādījumā, attiecīgā summa jāatmaksā pircējam.

Man notirpa kājas.

— Būtu joki, ja pircēji to uzzinātu un visi pēkšņi pieprasītu atpakaļ pārmaksāto naudu...

— Un kādi vēl joki! — sieva atkal piekrita. — Mēbeļu veikalu darbiniekiem Rīgā vien vajadzētu atmaksāt pircējiem apmēram miljonu rubļu, ko viņi saņēmuši par baltu velti.

J. KOCĀNS

— ES KAUT KUR LASTĪJU, KA ESOT IZDEVIES SĀDIEDZĒT 4000 GADUS VECUS GRAUDUS...

— PIE MUMS TAS NOTIEK DAUDZ ĀTRĀKI

U. MEŽAVILKS

Kleksīši

«Mūža beigās Apsīšu Jēkabs aiz-
leņ no skolotāja amata un strādā
Rīgā kādā meiteņu baznīcā.»

«Kļavu ģimenes apgādnieks ir
Oskars, kurš ir liela auguma, zvīnām
apkaltis un izskatās pēc mežonja.»

«Zem savas liekulības maskas Oji-
ņiete nesa atreibīgu, mantrausīgu un
jaunu sievieti.»

«Tells pārceļ zemnieku pār eze-
ru, kas ir nogalinājis soģi.»

«Gulēdams uz nāves gultas,
Fausts ir nemirstīgs.»

«Mēna no skaistākajām liriskajām
vietām «Faustā» ir Grietiņas dziesma
pie ratiņa. Latviski to ledziedājis
Daškovs.»

No skolēnu sacerējumiem
norakstījis
I. VIKSNE

K. BRĒCEKLIS

Pastnieces balāde

Kā ziedīni smaržo
Kā putneji čirkst
Mamale burvīgā
Es eimu tieši
Pa Kviešu ielu
Mamiņi glītiņi
Pastkastes pašvakas
Re! Aliments
«Mēitiņ' sēdēj aiz ūdeņa,
Pulsīts gauži bēdējās»
Villa ir slēgta
Saimniece siltumnicā
Te sunis Unnis baida
Zobi kā skalpeļi
Mēle kā lupata
Pats kā dižs teļš
Unni, neko
Ka nēmsu sprunguli
Jē-ē-ē-ē-ā

Nebjausties, pastniec
Viņš mums potēts
Fakts.

Spurainas domas

«Ziemā brigāde varēja diezgan
labi nopelnīt, jo maksāja par salu,
aukstumu un dažiem citiem nepare-
dzētiem izrakumiem.»

«Vīrs, saņemot naudu, izrēķinā-
jās ne tikai ar ģimenes locekļiem,
bet arī ar atskurbtuvu.»

«Daži nepareizi domā, ka, brau-
cot ar muti, neko nevar izspiest un
panākt.»

Norakstījis A. GUTMANIS

M. RAMANE

D. BREIKSS

A. MUKANS

Slikta cilvēka pāraudzināšana

Sūšanas ateljē vadītājs Nārums atvēra
kabineta durvis un norūca:

— Tūlīt pasauciet drēbniekmeistaru
Klimpiņu!...

Sekretāre aizlidoja kā vēja pūsta, bet
vadītājs sāka staigāt apkārt rakstāmgal-
dam. Te nebija ko ķēpāties. Viņš sados
tā, ka Klimpiņš ilgi nespēs atjēgties.

Beidzot lēni atvērās durvis, un drēb-
niekmeistars ieslidēja kabinetā.

— Labdien, biedri priekšnieki! Kā labi
sviežas? Un kā ar veselību? Vai no lie-
liem darbiem nesāp galva?

— Ko tu teici?... — Nārums apsēdās
krēslā un nikni paskatījās uz drēbniek-
meistaru.

— Es apjautājos, vai nesāp galva.

— Klusē! — Nārums palēcās.

— Kad ne, ne... Gribēju tikai biedris-
ki...

— Tūlīt tev parādišu biedriski! Vai tu
zini, ka esi ļoti slikts cilvēks?...

— Līdz šim neviens man to nav teicis.

— Klusē! — Nārunam aizķērās balss,
un viņš steigšus ielēja glāzē ūdeni. — Un
nemaz nebozies! Šoreiz tava dziesmiņa no-
dziedata.

Es tomēr palūgšu...

— Neko vairs nepalūgsi, jo esi jau
beigts cilvēks, — Nārums sacīja ļoti pār-
liecinoši. — Visi dzērāji ar laiku tādi
kļūst.

Beigtais tūlīt piemērojās situācijai un
tikko dzirdami pavaicāja:

— Vai tas var būt? Pirmā dzirdēšana...

— Pirmā dzirdēšana? Bet vai tad tu ne-
zini, ka esi jau sešas reizes bijis atskurb-
tuvē? Ko nu teiksi? Mute ciet?...

— Es tur biju tikai piecas reizes, —
pēc brīža drēbniekmeistars pazemīgi aiz-
rādīja.

— Lai būtu piecas. Tik un tā pietiek!

— Tātad man jāraksta atlūgums?

— Noteikti.

— Vai tomēr nevarētu...? Man ir sie-
va, sievasmāte, trīs tantes un četri bēr-
ni... Ja viņi visi uzzinās... Vismaz di-
vas tantes būs jāievieto slimnīcā.

— Tiešām? — Nārums izskatījās tāds
kā samulsis.

— Noteikti... Turklāt tikko pieminē-
tā iestādē es uzvedos priekšzīmīgi. Man
katreiz izsaka uzslavu. Neesmu tāds kā
bikšu šuvējs Barbāns, kurš atskurbtuvē ne-
kad negrib maksāt un lamājas uz velna
parašanu. Tas neko nenozīmē, ka viņš
tur bijis vienu reizi mazāk nekā es...

Priekšnieks kļuva domīgs.

— Vēl pastudēsim tavu morālo se-
ju... — viņš teica. — Bet nu ej mājās
un saki, lai sievasmāte un tantes dzīvo
mierīgi!

Kārtības labad minūtes desmit nosēdējās
aiz rakstāmgalda, ateljē vadītājs cēlās kā-
jās. Ar bikšu šuvēju Barbānu viņš paru-
nās rīt. Un sados tā, ka zūpa vēl ilgi to
atcerēsies. Tad zinās, kā nemaksāt un
vēl lamāties!

EDIS ZIEMEIS

PIRTI

Vislabāk jūtos pirti. Te starp plikajiem neviens nepateiks, ka esmu pulkstenmeistars, nevis bankas pārvaldnieks vai olimpiskais čempions. Šeit mēs visi esam vienādi, pareizāk sakot, tikpat kā vienādi. Pirti allaž atgādās joki, ka smieklu pietiek visai nedēļai. Jo sevišķi tā sauktajā sutas kambarī. Tur caur garaiņu mutuliem ķermenis saskatīt nemaz nevar un balsis arī skan kā tukša mucā. Vari droši uzsaut pat savam tiešajam priekšniekam pa plikumiem ar bērzsloku, ļaudams: «Neliens virsū, mērķa!» — neviens tevi nepazīs.

Pirti es nekad nespēdzu. Arī šodien rāmi un prātīgi mazgājos, reizi pa reizei ieju sutas telpā izviedrēties un pie pirtnieka Jukuma esmu aizsācis jau otru pudeli alus. Sežu uz sola savā ierastajā vietā, dūņoju Paula smuko ziņģi par pirts būšanām un vēroju, kas darās apkārt.

Re, tas būdīgais jauneklis ar baigajiem bicepsiem. Droši vien kāds ciklonis vai bokseris. Nu, milit! Pirti tavi muskuļi nevienu nevar aizraut. Uzkāpsi uz zemē nosviesta ziepju gabala un nožampies garšļaukus kā ringā iemests divielis. Un nekāds āķis tev te nelidzēs. Vai atkal, joku pēc, šis tetovētais likkājis, kurš pašlaik ziepē galvu. Izskatās tīri pēc juras tālbraucēja. Bet šeit, pirti? Atliek tikai, kamēr šim acis ciet, apmainīt vannītē remdēno ūdeni pret labi karstu un viņš brēks kā Sumatras papagailis!

Pie Jukuma beidzu malkot savu «senciti» un, pasūtījis vēl vienu, eju atpakaļ. Man blakus uzradies bārdains tips ar acenēm. Briesmīgi atgādina kaut kur redzētu dzejoļu rakstītāju. Nu pagaidi, putniņ! Ja jau tu ar brillēm pirti nāc, tad esi vai nu gluži ķerts, vai arī tev bail, ka tās skapīti kāds nenospers. Ar šitādiem parastiem tie lielākie joki. Ar tevi, brālīt, jūtu, tie arī nebūs mazie. Pēc britiņa skatos — kā tad! Bārdainis uzmanīgi noliek stiklus uz sola un ņemas apstrādāt savu matu ērkuli. Es — čaps! — un šim tos mākslīgos redzokļus zem mačalkas. Pats paeju tālāk un nostājos zem dušas. Šito blāvienu! Un ne jambos, ne trohajos, bet visos ritmos un tonkārtās reizē:

Kurš idiots, dilles, kāposti... nospē-

ris manas acenes?! Tās, dilles, kāposti... ir tira zelta!

Smieklī, es teikšu, līdz ģibonim! Izaurējies, izgrābsties pa ziepju solu, brēcējs beidzot satausta savus okulārus. Uzstūķē tos uz deguna un nu drūms un saviebies blēz apkārt, vainīgo meklēdams. Skaties vien, skaties! Vai līdzēja tev Ziedonis vai, joku pēc, Peteru Jānis? Nekā! Pirti, brālīt, visi vienādi un nav ko izlekt!

Tā! Vēlreiz ieiešu izsutināties, un gana! Šodien jau tā esmu ilgi pēries. Atveru durvis. Man preti gāžas svelmains garaiņu mākonis. Uzmanīgi sataustu pakāpienus un uzraušos uz vidējās lāvas. Vīru augumi, bāli kā pagrabā digušu kartupeļu laksti, lokās pa labi un pa kreisi. Vairāk arī neko nevar saredzēt, tikai dzirdu, kā uz akmeņiem nočūkst kārtējais ūdens gāziens. Ilgi šito sutu neciešu, tāpēc prātīgi raugos pēc vannītes. Šai brīdī man pie pašas auss kāds ierēcas:

— Neliens virsū, mērķa!

Pavirzos sānis. Te dzelzainas rokas sagrābj mani aiz ausim un iespiež galvu starp ceļiem. Gaisā nošvikst kaut kas svilinošs un apdedzina muguru. Es mēģinu rauties, bet tas nelietis tur mani kā stangās. Ar šaušalīgu svilpoņu, svelmainu gaisu uzvēdīdama, atkal nošvikst slota. Ak, velni! Ar kadiķi vēl! Un pievelk pamatīgi! Liekas, tīri vai ar kakstusu zvēt! Tad pērējs nosviež slotu, otrs palaiž mani valā un uzmauc uz galvas vannīti ar aukstu ūdeni. Vēl dzirdu, kā noklaudz durvis...

Satriekts un dziļi aizvainots stāvu pie sava drēbju skapiša un lūkoju ģērbties. Sēdēt nevaru — viss sūrst un svilst. Jukuma alus arī nepavisam vairs neiet pie sirds. Velns, kas tā par pirti! Neuzkritoši paraugos apkārt, vai ieraudzīšu vainīgos. Varbūt kāds nenoturās, pasmin... Kur nu! Visi ģērbjas, it kā nekas nebūtu noticis. Reprodukta pie sienas Grinbergs brēc nejdzīgo dziesmu par pirts būšanām un briļļotais bārdainis svilpo līdzī. Jā... Ko tu te pirti vari pateikt, kurš vainīgs, kurš ne. Te jau visi, sasodīts, izskatās vienādi, pareizāk sakot, tikpat kā vienādi...

A. VENTS

A. EGLĪTIS

LIEKAS KLAPATAS

Personisko automašīnu īpašnieku dzīves taciņa ir nātrēm un dadziem noaugusi. It sevišķi, ja mašīna stāv uz ielas zem dzīvokļa logiem.

Šādas mašīnas īpašnieks naktis taču nevar gulēt. Ik pēc piecām minūtēm viņš lec stāvus gaisā un skrien pie loga skatīties, vai braucamais vēl ir turpat.

— Guli, Annī! — viņš saka sievai. — Dusi saldi! Es esmu nomodā par mūsu mašīnu.

Bet vai Annīna var dusēt saldi? Šāda privātpašnieciska lēkāšana no gultas ārā un atpakaļ sabeldž mēbelei atspēres, bet visiem ģimenes locekļiem nervus.

Lai to nepieļautu, Ogres rajona sadzīves pakalpojumu kombināts 1977. gada pavasarī spēra platu soli preti motociklu un automašīnu īpašniekiem. Tika noasfaltēti paprāvi laukumi, tam apkārt uzcēla žogu, bet vienā stūrī uzbūvēja glītu namiņu. Maksas stāvvietas dežurantiem.

Labi? Jauki? Vajadzīgi? Bez saubām!

Diemžēl tūdaļ arī atklājās, ka maksas stāvvietā Ogrē ir stipri vien par šauru. Mašīnu īpašnieki tā iecienīja šo pakalpojuma veidu, ka uz stāvvietu sāka gāzties virtenēm vien. Tie, kas paguva savas mašīnas iebraukt stāvvietā, sapņoja jaukus sapņus, bet visi pārējie joprojām negulēja un laužīja galvas, ko darīt — gulēt mašīnā pašam vai pierunāt to darīt savu mīļo sievamāti.

Pakalpojumu kombināts vēlreiz spēra soli pretī mašīnu īpašniekiem — pirmajai maksas stāvvietai blakus noasfaltēja vēl vienu laukumu un uzcēla tam apkārt žogu. Bet starp abiem laukumiem palika metrus desmit plats celiņš. Gājējiem.

Teorētiski, ja ir divas stāvvietas, ko šķir gājēju celiņš, jābūt arī diviem namiņiem, diviem dežurantiem. Taču kombināta nolēma, ka tā būtu pārlietu liela greznība — diviem dežurantiem taču jāmaksā divreiz vairāk ne-

kā vienam. Un šī iemesla dēļ par abām stāvvietām uzdeva rūpēties vienam dežurantam vienā namiņā.

— Piedodiet! — dežurants nesaprata. — Bet laukumā ir divi! — Divi, — kombināta piekrita.

— Bet kā viens dežurants var apkalpot divus laukumus un vēl atbildēt par tajos esošajām materiālajām vērtībām?

— Gluži vienkārši, — kombināta paskaidroja. — Ja radīsies nepieciešamība apkalpot kādu blakus laukumā, iziesiet no namiņa, noslēgsiet pirmā laukuma vārtus, iesiet uz otru laukumu, atslēgsiet vārtus, izlaidīsiet vai ielaidīsiet attiecīgo pilsoni, noslēgsiet otrā laukuma vārtus, iesiet uz pirmo laukumu, atslēgsiet vārtus...

— Bet ja piebrauc vēl kāds?

— Sāksiet visu no gala.

— Vai tomēr nebūtu vienkāršāk gājēju celiņu vispār likvidēt un abas stāvvietas apvienot? Bez celiņa varētu iztikt, gājējiem vajadzētu mest tikai pār-

desmit metru likumu, bet stāvvietā papildus varētu novietot vēl apmēram divdesmit piecas mašīnas, dežurantam vairs nebūtu jālēkā gluži kā apsvilušam... Un kombināts arī tikai iegūtu.

Taču tas līdz šim nav noticis. Un mašīnu īpašnieki, zinot, ka dežurants pa nakti skraidā starp abiem laukumiem, nespēdams pienācīgi uzraudzīt ne vienu, ne otru, joprojām lec stāvus gaisā un skrien skatīties uz savām stāvvietām atstātajām milulēm. Un plēs matus, redzot, ka dežurants joprojām ir viens, bet stāvvietas — divas.

Taču tas, ka mašīnu īpašnieki plēs matus, nebūt tik ļauni nav. Jo pakalpojumu kombināta pārziņā ir arī frizētavas. Pilsoņi, pa nakti paplūķājuši matus, no rīta ies pie friziera. Un tas būs labi, jo nesīs frizētavām peļņu.

Turpretī kājceļiņa likvidēšana šobrīd prasa izdevumus un liekas klapatas.

P. AURINŠ

SVINĪBAS

Kopš Lūriņi nopirkuši televizoru, viņu rīkošanās viesībās no garlaicības valrs nav ne vēsts. Tai reizē, kad lerados, svinības jau bija sākušās. Pie galda sēdēja tie paši, kas parasti — Andžs, Zeltīte, Marijas tante, vecais Bremze ar abiem dēļiem.

Iesākumā pēc vecas tradīcijas kāds atcerējās savu pirmo tikšanos ar gaviļnieku un dažas kopīgas likteņgaitas. Laicīgi pagāja arī, uzsaucot tostus uz viņa veselību. Pēc tam... vispirms noskatījāmies reportāžu par arāju sacensībām un raidījumu «Zīnkārība», tad lugu «Vajasprieks», pēc tam pārslēdzāmies uz detektīvfilmu «Azartš».

Pa starpām vīrieši vērtēja jaunākās portatīvo televizoru markas, apmainījās ar bateriju sagādāšanas pieredzi un nodziedājām jubiliāram «Lai dzīvo sveiksti».

Gudrīte tikmēr pastāstīja interesantus atgādinājumus no diktoru un programmas pletelcēju

biogrāfijām. Starp citu, todien, kad pa televīziju rādīja multiplikācijas filmu «Mājas zoss», viņa kafejnīcā ēdusi kūkas pie viena galdiņa ar populāro televīzijas komentētāju Arturu Lepno un viņš divas reizes nošķaudījies.

Patikamo noskaņu mazliet apēnoja neliels starpgadījums. Kad sinoptiķis Brāzma laika ziņās pavēstīja, ka notiekošā atmosfēras spiediena celšanās, Zeltītei pēkšņi uznāca reibonis. Par laimi tūlīt sekoja modes demonstrējumi un viņa atžilba.

Siltos ēdienus uzlika galdā «Skolēnu pusstundā», kafija ar torti tika pasniegta, kā pieklājās — desmit minūtes pēc «Rītienes ekrāna».

Bija jauka viesošana. Stundas pagāja nemanot. Parīt došos pie Mūrišiem uz sudrāzēm. Sākšoties jauns pārraižu cikls — «Cilvēk, atjēdzies!».

F. OSĀNS

E. OSS

— NESAPROTUI ES TIKAI AUTOREI AIZRĀDĪJU, KA NEVAJAG IZPLŪST...

U. MEZAVILKS

— KAS IRI VAI PRĒMIJU MAKSA!

T. SERGIJENKO

AUKLIŅA

Sensenos laikos kādā pilsētiņā bija veikals. Alz letes stāvēja Zilacīte, Brūnacīte un Spulgacīte. Pircēji nāca, iepirkās un gāja.

— Kaut kā nelerasti — visur rindas, pie mums nekā! Garlaicīgi... — žāvdamās sprieda Spulgacīte. — Turklāt priekšnieks Petaks jau tā greizi skatās uz mums, samazinās vēl štatus. Iešu pasēdēt kafejnīcā, jūs arī divatā tiksiet galā.

Runāts, darīts. Sarunāja pasēdēt kafejnīcā katru savu dienu. Kārtības labad sastādīja grafiku un vienu leti nožogojā ar aukliņu.

Tagad pārdevējas nesūdzējās par garlaicību, bet pircēji rātņi stāvēja rindīnā un pacietīgi gaidīja.

Iemet priekšnieks Petaks garāmejojot aci, redz — ahā, rinda pie letes!

— Lai pircēji apkalpojas paši — priekšnieks izlēma un izsvieda letes pagalmā, pie svēršanas nolika divas tumšmates, vienu gaišmāti pie vērošanas, bet Zilacīti, Brūnacīti un Spulgacīti pie ērtiem kases aparātiem, tālu prom no silķēm un asinsdesām.

Pircēji nāca, ņēma, ko vajadzēja, un samaksāja kasē. Rindu nebija.

— Kaut kā nelerasti — visur rindas, pie mums nekā! Cik labi būtu upmalā pasauļoties! — iesaucās Brūnacīte, lesvlēdusi nagu vilīti kases atvilktnītē.

— Pastalgāties... aiziet uz kino... — nožukstēja sapņaini Zilacīte.

Runāts — darīts! Ja jau pircēji paši apkalpojas, tumšmates lešver un gaišmāte vēro, naudu saņemt paspēs arī viena. Lai tikai pircēji netūļojas ar saviem makšiem. Kārtības labad atkal sastādīja izejamo grafiku, pretim tukšajām kasēm novilkā gliū aukliņu, gar kuru fāisnā rindā kā pudeles vitrinā nostājās pircēji.

Iemet priekšnieks aci, redz — atkal rinda. Ko tu rindai padarīsi! Tā aizvijas starp kompotu un konservu vitrinām dzīva un neuzvarama.

Tagad Petaks ceļ blakus otru tādu pašu veikalu, bet Zilacīte, Brūnacīte un Spulgacīte prāto par strādāšanu tur darba apvienošanas kārtībā.

Taču dlezin vai arī tad rindu izdosies pievārēt. Būs atkal kaut kā nelerasti un garlaicīgi.

Bet Petakam ne prātā nenāk, ka pie visa ir vainīga aukliņa. Paskatieties paši: ja kaut kur izveidojusies rinda, vai blakus nerēgojas aukliņa un tukša vieta...

I. STRUPULIS

RĒZEKNES ASORTI

Nevarētu teikt, ka Rēzeknes pilsētas Sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu apvienības un Rēzeknes pilsētas Tirdzniecības pārvaldes priekšnieki neaudzinā savus kadrus. Un kā vēl audzina! Gandrīz vai katru dienu pavārēm un pavāriem, oficiantēm un oficiantiem tiek atgādināts:

— Esiet pieklājīgi, nekad nepaceliet balsi! Esiet kulturāli, katru dienu lasiet avīzes! Apkalpojiet klientus tikai sniegbaltos virsvalkos vai rūpīgi izgludinātos firmas tērpos... Tad par jums neviens nesūdzēsies.

Un tomēr rēzeknieši sūdzas, jo pilsētas Sabiedriskās ēdināšanas iestāžu un veikalu vadītāji, vismaz spriežot pēc protokoliem un aktiem, ko milicijas darbinieki sastādījuši 1978. gada pirmajā pusē, pagaidām vēl nav pratuši atbrīvot savus padotos no sikiem netikuminiem.

NESAPRASTS JOKS

Jo tuvāk pulksteņa rādītāji virzījās divpadsmitiem, jo vairāk restorāna «Latgale» oficiantu Juri Krompānu pārņēma neapmierinātība.

— Atkal nekā! — viņš klusībā šķen-dējās, nervozi burzīdams rokās rēķinu.

— Apmeklētājiem galvās tikai savi plāni! Par maniem ienākumiem viņiem nav nekādas daļas!

Te meitenes pie Krompāna galda sarosījās, un viesmīlis jau gribēja pasniegt rēķinu, taču, redzēdams, ka viņas vēl tikai paceļ pirmo šampanieša glāzi, atkal iegrīma drūmās pārdomās...

Pekšņi noskumušā oficianta galvā iesāvēs gaiša doma:

— Kā būtu, ja es mazliet meičas izklaidētu?

Tālākie notikumi risinājās zibenīgi. Gatavajam rēķinam — 26 rubļiem — Krompāns pierakstīja vēl 7 rubļus 20 kapeikas un smaidīdams pasniedza to viesnām.

Kā jau varēja gaidīt, meitenes tūlīt uzlēca kājās un skaļi protestēja:

— Tik daudz nevar būt! Mēs arī protam rēķināt!

Te nu pārmērīgas valības nevarēja atlautes. Tāpēc Krompāns vēlreiz ap-buroši uzsmaidīja un teica:

— Piedodiet, meitenes, es pajokoju. Tā teikt, lai jums nebūtu garlaicīgi. Rēķins patiešām ir mazāks par veselīem trim rubļiem.

Oficiants, protams, savu joku bija iecerējis turpināt un tos pieskaitītos 4 rubļus un 20 kapeikas atdot vēlāk. Taču viesnās apvainojās un steidzīgi aizgāja. Kad pārrēķināšana notika nākamajā dienā, pie tam daudz oficiālākos apstākļos, Krompāna labajiem nodomiem neviens neticēja, jo sevišķi tāpēc, ka līdzīgā veidā bija mēģinājis izklaidēt viesus arī viņa kolēģis Bucis...

PĀRPALIKUMS NOTIESĀTS

Zīnkārigais, kas tajā liktenīgajā vakarā būtu pavērojis Rēzeknes pilsētas 14. speciālās profesionāli tehniskās skolas ēdnīcas šefpavāri Helēnu Burcevu, droši vien būtu kļuvis mēms no brīnumiem!

Iedomājieties tikai — sakumā likās, ka šefpavāre servēs galdu personām trīsdesmit. Viņa izņēma no ledusskapja olas, sardīnes, zaļos zirņus, kanniņu krējuma, izcēla no pieliekamā kulinārijas taukus, margarīnu, cukuru, ro-

zīnes, kompotu, maizi, piesēdās pie galda un viena pati sāka visu to notiesāt... Uz rita pusi galds bija gandrīz tukšs!

Šo notikumu daudzi lasītāji, protams, uzskatīja par izdomātu. Neviena sieviete taču neies bojāt savu figūru!

Kas attiecas uz figūru, lasītājiem taisnība. Ari Helēna Burceva to nebūtu darijusi. Bet tad pēkšņi kā sniegs uz galvas 1. jūnijā ēdnīcā ieradās milicijas darbinieki un saskatīja nelielu produktu pārpalikumu: 32 olas, 14 kārbīņas sardīņu, 15 kg zaļo zirņu, 15 kg krējuma, 12 kg rozīņu, 21 kg cukura, 14 kg kulinārijas tauku, 6 kg margarīna un vēl veselu lērumu citu produktu.

Kad milicijas darbinieki aizgāja, paziņodami, ka nākamajā dienā Burcevas saimniecību vēlreiz revidēs Sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumu apvienība, šefpavāre britiņu svārstījās, līdz beidzot apņēmīgi iesaucās:

— Štrunts ar visu figūru, ja tik darba grāmataņa tira! — Un sāka pārpalikumu likvidēt.

Otrā dienā revidenti atrada tikai 3 olas, kādu kilogramu krējuma un pusotra kilograma zirņu. Nu, saldumu gan mazliet vairāk — 4 kg cukura un 7 kg rozīņu. Bet sardīnes, kulinārijas tauki, margarīns — tas viss bija pazudis kā akā. Tagad pārpalikums, rēķinot naudu, sastādīja tikai 56 rubļus.

Tas jau bija tikai sākums... Par tādu pārpalikumu prēmiju vai Goda rakstu nedod, bet arī galvu nost nerauj.

«NU, ATŅĒM!»

Ja tā prātīgi padomā, Rēzeknes pilsētas Tirdzniecības pārvaldes 39. veikala pārdevēja Zinaida Čiževska nemaz nav tik ļoti vainīga. Jo tirgošanās ar pārtikas produktiem prasa, kā zināms, izcilu rakstura stingrību.

Un, jāsaka atklāti, — Zinaidai Čiževskai tāda stingrība piemita. Nekad agrāk neviens nebija dzirdējis, ka viņai būtu pielipusi pie pirkstiem kastīte sērkokainu vai ziepju gabals, ka pircējam trīs kilogramu sāls vietā viņa būtu nosvērusi tikai divus.

Droši vien tā turpinātos vēl ilgi, ja nebūtu šī sasodītā konfekšu pasūtījuma! Sagribējās, redzat, 22. PMK administrācijai savu strādnieku bērniem pasniegt dāvanas. Un administrācija, ilgi negudrodama, nosūtīja pieprasījumu uz 39. veikalu. Ari Zinaida, ilgi negudrodama, nolēma pieprasītās konfektes izsniegt. Paņēma pieprasījuma lapu un lasa: «Konfektes «Nu, atņem!» — 6 kg». Gribēja jau nosvērt pilnus 6 kilogramus, bet «Nu, atņem!» tik uzmācīgi iesēdās galvā, ka Zinaida nosvēra tikai 5 kg un 410 gramus. Kad bija jānosver 2 kg un 600 grami konfekšu «Baltika», pavadīnošais sauklis «Nu, atņem!» joprojām zāvēja galvā kā ilgspēlēja pleša. Tāpēc 50 grami šo konfekšu tika atņemti pircējam bez mazākajiem sirdsapziņas pārmetumiem. No konfekšu «Piena gardums» kopsvara tika ieturēti 75 grami. No «Rudens prieka» — 130 grami...

Bet, ja tā prātīgi padomā, Rēzeknes pilsētas Tirdzniecības pārvaldes 39. veikala pārdevēja Zinaida Čiževska nemaz nav tik ļoti vainīga. Būtu uz konfekšu papīriša uzrakstīts nevis «Nu, atņem!», bet, piemēram, «Nepalaid nagus!», vai tad pārdevēja pircējus apsvērtu? Nekādā gadījumā!

U. MEŽAVILKS

Pa durvīm iegāzās milzīga auguma tēvainis un pavēstīja, ka laboratorijai esot atvestas kaut kādas kastes.

Cienījama izskata vīrs, kas sēdēja pie mikroskopa, satrūcies pavērs ienācējā.

— Brīnišķīgi! — viņš iesaucās. — Kraujiet tepat kaktā.

— Es tikai atnācu pateikt, — ienācējs pavipsnāja, — staipīt kastes man nenāk ne prātā.

— Piedodiet, bet kas jūs tāds esat?

— Krāvējs! — milzis cienīgi izslējās.

— Bet es esmu akadēmiķis.

— Nu un tad! — krāvējs pavipsnāja.

— Kastes vajadzīgas tev, nevis man, tāpēc cilpo, vecit, vien pakal.

Taču akadēmiķis necilpoja vis pēc kastēm, bet paaicināja direktoru, lai tas izlemj, kam isti kastes jāizkrauj.

— Pēc idejas, — direktors teica, — tas būtu jādara krāvējam.

— Nenesišu, un nav te ko muti dzisināt, — krāvējs sašuta, — es strādāju uz puslodzi — tikai iekrauju, bet par pārējo man nav nekādas daļas.

— Bet, no otras puses, — direktors nopūtās, — biedram krāvējam taisnība — kastes tomēr būs jāuznes akadēmiķim.

— Nenesišu! — akadēmiķis ietiepās. — Principa pēc. Esmu zinātnieks, nevis krāvējs!

Šoferis, nesagaidījis krāvējus, izmeta kastes uz asfalta un aizbrauca. Todien jautājumu atrisināt neizdevās.

Nākošajā rītā direktors paaicināja pie sevis inženieri Kociņu un teica:

— Akadēmiķim Bērziņam atveduši kastes ar kaut kādiem aparātiem. Ja jūs uznesīsiet šīs kastes uz piekto stāvu akadēmiķa laboratorijā, došu jums divas brīvdienas.

Kociņš jau grāsījās teikt: «Esmu inženieris, nevis izsūtāmais zēns», taču laikus atpāš, ka divas brīvdienas ir pietiekami daudz, lai mazāk runātu, bet vairāk darītu.

Kociņš izgāja pagalmā, bet tur nevienas kastes neatrada. Visi metās meklēt pazudušās kastes, taču veltīgi. Šoferis, viņam adresētos pārmetumus, ka atstājis kastes bez uzraudzības, atspēkoja šādi:

— Esmu šoferis, — viņš teica, — nevis sargs.

Vienīgi sētniece zināja teikt, kur kastes palikušas.

— Nevis kastes, bet kastītes, — viņa labprāt paskaidroja, — bišku lielākas par sēr-kociņu kārbīnām. Mētājās šepat pie trepēm tādas pusizjukušas, sabradātas, bet es visus tos mēslus saslaucīju un iemetu atkritumu kastē.

— Tātad tās ir bijušas integrālās mikroshēmas! — direktors ievaidējās un lika sētniecei kastītes nekavējoties sadabūt rokā.

Taču sētniece domāja citādi.

— Esmu sētniece, nevis šinders, — viņa lepni atteica un, iežmiegusi padusē slotu, majestātiski aizsoļoja.

Direktora acis pavidēja izmisums. Palidzību meklēdams, viņš pavērs apkārt, taču tuvumā neviena nebija — visi bija aizlaidušies.

Direktors atlocīja piedurknes un metās pie atkritumu tvētnes.

— Kauns, dēļ! — nez no kurienes uzradusies, viņam klāt pietipināja sika večiņa. — Strādāt vajag, nevis pa mēslaini tukšās pudeles meklēt.

Direktors atlieca muguru un nosarka. Viņš jutās briesmīgi neērti.

— Es jau strādāju, māmūl, — viņš mēģināja mazināt nepatīkamo iespaidu. — Šajā pašā institūtā par direktoru.

Taču večiņa tikai līdzietīgi pašūpoja galvu, skaidrs — nenoticēja. Institūta direktora darba specifika viņai bija sveša.

A. DZIRNIS

Beidzot tā stunda ir sīsi.

Man tas ir jādara.

Par manu izšķirīgo soli jau veselu nedēļu zināja visi radi, draugi un pazinas. Viņi cits pēc cita ieradās pieklājības vizītē, dažpat ar puķēm un konjaku, cieši spieda roku uzmundrinoši sita uz pleca.

Sieva bija pagatavojusi sevišķi smalkas pusdienas. Citkārt es pielocītu vēderu līdz stenēšanai, bet šoreiz tikai kaut ko paskrubināju.

— Varbūt iebaudīsi glāzīti? — laulātā draudzēnā klusā bāls piedāvāja.

— Nē, nē un vēlreiz nē! — es stingri atteicu. — Tur jābūt ar absolūti skaidru galvu. Vai taksometru jau izsauci?

— Tūlīt, mīļais, piezvanīšu!

Es sēdēju drūms un cēls.

Izjutu mirkļa svinīgumu.

No otras istabas uz mani apaļām acīm skatījās bērni. Tūlīt raudās. Žēlo savu tētiņu.

Sieva man aptina ap kaklu šalli un ielika rokā lietussargu.

— Turies, dārgais! — viņa čukstēja.

Dzirdēju, kā ārā piebrauc mašina.

Piecēlos un klusēdams paspiedu tuviniekiem rokas. Viņiem acis bija dziļi līdzjūtība.

— Nepieņemiet ar ļaunu! — es aizžņaugtā balsi teicu un devos pretim savam liktenim. Braucu pie zobārsta.

JURIS ROBS

GLĀB NU, «DADŽĪT»!

Jāklledz vien ir, redzot, kas agrājos rītā stundās notiek mūsu pilsētas parkos. Pirmajā brīdī var likties, ka minētajās atpūtas vietās saimnieko visparastākās sētnieces, kas ar slotu rokās ievieš tīrību un kārtību. Bet jau pēc pusstundas, kad apmēram metru augstās atkritumu urnas ir piepildītas, to saturs sāk degt, un pret koku galotnēm ceļas melni dūmi. Kāds drošsirdis reiz pajautājis, kāpēc tādā veidā piesārņojot gaisu. Atbildes vietā savādās sētnieces esot pasminējušas, pavicinājušas slotas un nez kur pazudušas. Vai parastās sētnieces tā rīkotos?

Vārdu sakot, pameklē, «Dadžīt», labi spēcīgas zāles, kas uz visiem laikiem šai mošķu uguņošanai Jelgavas parkos darītu galu.

P. AKOTS,
Jelgavā

Operācija «Rūsa un smiltis»

Viņudien Ventspilī uz ielas ieraugu veco Kristapu. Viņš stāv blakus kravas automobilim, tāds mundrs, ar apņēmīgu sejas izteiksmi. Mani pamanījis, Kristaps jau pa gabalu enerģiski māj ar roku:

— Hei, kāp mašīnā un braucam!

— Uz kurieni? — es mēģinu stīvēties pretī, bet Kristaps protestus neņem vērā, iesēdina mani mīkstajā sēdekļā kā brūtgānu un nokomandē šoferi:

— Uz Dzintara ielu!

Kristaps pats iesēžas autokrānā un brauc mums nopakal.

Pie jaunās Ostas rūpnīcas sētas abas mašīnas apstājas, un tikai tagad es uzzinu brauciena iemeslu.

— Vai tu redzi šitās cauruļu un dzelzu grēdas? — Kristaps rāda ceļmalā. — Tā visa ir bezsaimnieka manta. Kraujam tik mašīnā iekšā, un manas rūpnīcas metālūžņu nodošanas plāns būs izpildīts ar uzvielu!

Man nekas īpašs nav iebilstams, un mēs sākam rīkoties. Bet jau pēc nēilga brīža pie

mums pienāk solīdi gērbies vīrietis.

— Es atvainojos, — viņš saka, — ko jūs te darāt?

— Akls esi, vai? Atrām ceļmalu no nederīgām grabažām, — Kristaps nevalīgi attrauc.

— Vai jums prāts! — svešais sper soli uz mūsu pusi. — Tās taču ir Ostas rūpnīcas iekārtas un materiāli!

Taču Kristaps nav ar plikuroku ņemams.

— Pierādī, — viņš saka, — ka tā ir rūpnīcas manta. Citādi katrs jau var pateikt — mūsu, mans...

— Nu, vai zināt! — solīdais vīrs sāk manāmi nervozēt.

— Mūsu rūpnīcā direktora vietnieks biedrs Miščenko atbild par amonjaka un šķidro minerālmēslu, otrs direktora vietnieks biedrs Petkevičs — par hlorkālija kompleksa celtniecības iekārtām. Viņiem viss ir pierakstīts un uzskaitīts. Varam parādīt papīrus.

— Nestāsti man, vecam vīram, tādus pekstiņus! — Kristaps noskaišas. — Jaunas iekārtas uzglabā noliktavās, nevis ceļmalas

dubļos un smiltīs! Kādi papīri var būt šiem sarūsējušiem krāmiem?

— Acumirkļīti, tūdaļ būsi! — Svešais jož uz kantora pusi un pēc maza brītiņa atstumj rokas ratiņus ar biezi uztūkušām mapēm un aktu vākiem.

— Lūdzu, šeit, — viņš atšķir kādus vākus, — ventilji, vārsti, elektromotori, ventilatori, dažas... hm, hm, ... importa iekārtas. Viss saskan mats matā!

— Pag, pag, — Kristaps paņem vairākas kopā saspraustas papīra lapas. — Bet kas te ir rakstīts? «Rūpnīcā ir trīs slēgtā tipa noliktavu telpas 6520 kvadrātmētru kopplatībā... nav uzstādītas krautnes... nav ierīkota mehanizācija... iekārtu un materiālu izvietošanas kartes nav sastādītas... daļa iekārtu kļuvusi nederīga, ko apstiprina Tautas kontroles grupas akti un «Komjaunatnes Prožektora» reidi... Katrs garāmgājējs var piekļūt jaunajām iekārtām...»

— Biedrīši mīļie, tas taču pārbaudes akts, datēts ar šā gada 25. maiju! Un vēl līdz šai dienai

nekas nav mainījies! Jā, tādas tās lietinas... — Kristaps nopūšas un atdod aktu rūpnīcas pārstāvim. — Tad jau iznāk, ka šitie dzelži patiešām ir jūsējie un man jābrauc mājās tukšā.

— Nu protams, — svešais vīrs aizvainots paziņo. — Pie mums, kā redzat, viss ir labākajā kārtībā. Izvilksim iekārtas no smiltīm, apžāvēsim, patīrsim un montēsim kopā. Bet jūs, — viņš krata pirkstu, — ne-mēģiniet kaut ko pakampt! Te jau staigā visādi, viens dārgs ķīmikāliju sūknis jau pazuda.

Kristaps domīgs kasa pakausi un paklusi man jautā:

— Kur lai tagad ņemam metāla lūžņus?

— Pamēģiniet kaimiņos, pie Naftas pārsūkņēšanas bāzes. Varbūt tur kaut ko var atrast, — mūs pamāca solīdais vīrietis.

— Nekā nebija! — Kristaps sabozies atrūc. — Tur pat nagla zemē nemētājas. Viņiem visas jaunās iekārtas zem jumta un sausumā!

Z. VEJARATS

BALĀZS-PIRĪ

— JA VIŅAM IR TĀDS KLEPUS, KĀPĒC VIŅŠ NEPALIKA MĀJĀS!

ERDEJS

— SARKANIE PIPARI, MĪĻĀ, IR BLAKUS ĀTRUMA PĀRSĒGAMI

LEHOCKIS

— UN KUR JŪS NOŠĀVĀT ŠO?

VĀRŅAJS

— TAVA MŪŽĪGĀ LASĪŠANA PIE VAKARIŅU GALDA MAN SĀK KRIST UZ NERVIEMI

BALĀZS-PIRĪ

VĀRŅAJS

RESTORĀNVAGONS

— VAI JUMS GRŪTI IERAKSTĪT PROTOKOLĀ: IERADIES VIEGLĀ KOMANDEJUMA PAKĀPĒ...

E. RUSMANIS

A. KALNINS

J. BULOTA

Zemes rūpesti

Bankus saslima. Varbūt bija piemetusies gripa, bet varbūt arī kas cits. Iesnas, galva plīst pušu... vilks viņu zina. Atnāca dakteris, lika parādīt mēli, pateica «mm-m», izrakstīja pulverišus. Tad piekodināja, lai Bankus gulēt gultā, un aizgāja. Kaut vai latīniski būtu pateicis, kas par kaiti, bet tā — zini tikai gulēt un kauties ar sliktām nojautām.

Bankus gulēt un šķetina garu raizpīlnu domu. Bērni vidusskolai knapi tikuši līdz pusei, kolektīvajā dārziņā jāiestāda divas plūmes — izsalušo vietā, pieliekamajā nav uztaisīti plaukti. Nomirsi, un sunim uz astes visas plūmes un plaukti, vai tad kāds par to parūpēsies!... Protams, alga arī turpat. Kas tev ies mironim maksāt algu! Nu, pensiju sieva saņems, bērnu uzturēšanai pietiks. Bet vai pietiks? Vai sieva prot naudu skaitīt? Aizies uz veikalu: lūdzu, dodiet man ar maģonēm! Bet tas ar maģonēm maksā tieši astoņas kapeikas vairāk nekā parastais klaiņš. Turklāt kādam jodam tās maģones vajadzīgas! No maģonēm taču taisa to... Nu, kaut kādu drapķi, kas ir kaitīgs veselībai. Trīsdesmit reiz astoņi — divi rubļi četrdesmit mēnesi. Divdesmit astoņi rubļi astoņdesmit gadā. Še tev, vecen, maģones!

Vai atkal — pusmāsai dzimšanas diena. «Aiznesīsim šai to koka velnu, ko es dabūju vārdā dienā.» Kas tev deval! Sieva gandrīz asarās! Ej pats pie vīna! Un, lūdzu, — roze par diviem rubļiem... Tad konfektes «Putna piens» — divi rubļi četrdesmit. Un pudele vīna. Labi, ja gadās bulgāru «Dimiats». Gan fasons ieturēts, gan maksā tikai rubli četrdesmit pieci. Bet arī tad vislabākajā gadījumā iznāk pieci rubļi astoņdesmit kapeikas. Vēl trolejbuss turp un atpakaļ, un seši rubļi kā nebijuši!

Gadā šito dzimšanas un vārda dienu, kāzu svinību un citu nelaimju sanāks savas četrdesmit. Četrdesmit reiz pa seši — divi simti četrdesmit rubļu. Divus mēnešus var uzturēt visu ģimeni! Bet ko es pats dabūju dzimšanas dienā? Dzintara priedīti un salmu ganiņu ar stabuli. Stabule nokrita, un tagad to krāmu vairs nevienam neuzdāvināsi.

Tad vēl sievas vecmāmiņa. Sieva pie viņas tukšām rokām nebrauc neparko. Saka, viņa sievu uz rokām maziņu nēsājusī! Bet

vai tad kādam ir kaut kas pret vecmāmiņu? Ari pret ciemakukuli nav. Taču kam viņas gados vajadzīgas puķes! Vai šī vairs tik labi saodis, kas tur isti ir — astras vai gladiolas. Prātīgāk būtu viņai aizvest kaut ko vieglāk grauzamu, praktisku.

Kad pasaki to sievai — dusmojas. Saka, ja esot jāskaita katra kapeika, dzīvot negriboties. Bet tas taču visas ģimenes labā. Nekrāsi taču tās kapeikas zeķē, ja bērni vēl nestāv uz savām kājām un kad vēl nostāsies! Bet ja nu mani tagad no darba — ārā? Un, ja jau ārā, tad kā likts — tupi uz mazākas algas! Te nu ir, sieviņ, rozmaizītes ar maģonēm!

Nevajag tik sīkumaini skaitīt? Bet kas tad neskaita? Gan vācieši, gan norvēģi, gan dāņi, gan citi skandināvi — visi skaita. Un kā vēl! Dēls ar vedeklu paciemojas pie vecākiem, salasa sev dārzā ābolus, nosver un samaksā tēvam, cik pienākas! Nu, rauj viņus kociņš! Ja man dārziņā šoruden ābeles būs pilnas, no sava miesīga dēla par āboliem' neko neņemšu, nekļanišos Rietumu priekšā. Tomēr taupīt vajag.

Slimnieka pārdomas pārtrauca sievas pārnākšana no darba. Viņa pienāca, sakārtoja pagalvi. It kā mazliet noraizējusies, it kā noraudājusies. Milīga kā aitiņa.

— Mājās nākdama, satiku dakteri. Viņš mani nomierināja. Teica, esot parasts bronhīts, drīz pāriešot.

Banku, liekas, tas nemaz nieiepriecināja.

— Kad esi slim, tu nezini ne to dienu, ne to stundu, — viņš norūca.

— Nāku šodien no darba mājās un domāju, — sieva teica, apsēdusies uz gultas malas. — Un tik nelabas domas sāka nākt prātā, ka tagad pašai kauns tavā priekšā. Ja tu nomirtu, neko nedarīsi, būtu jāmēģina kaut kā iztikt. Izdotu vienu istabu, pati ar bērniem saspiestos pārējās divās.

Slimnieks sašutis pietrūkās sēdus.

— Izīrētu! Varu iedomāties! Man jau arī tas ienāca prātā. Ielaidīsi par pusvelti kaut kādu tantes stabinieci! Bet vai tu zini, cik var dabūt par istabu? Ielaid četrus studentus par septiņi piecdesmit no katra, un te tev ir trīsdesmit rubli mēnesī! Bet vai tad tu to mācēsi!

S. KRASSAUSKA draudzīgs šaržs

JOZAM BULOTAM, lietuviešu satīras un humora žurnāla «Šluota» galvenajam redaktoram, «Dadža» pastāvīgajam ārštata autoram, šogad aprit 60 gadi. Sirsnīgi sveicam jubilāru!

Sis un tas par šo un to

A. BUHVALDS
(«International Herald Tribune», Parīze)

Ak, šie neuzticamie FIB aģenti!

Lifts jau veselu stundu stāv, lestrēdzis starp 11. un 12. stāvu, un kāpņu telpā birst apmetums no šausmīgas lādēšanās. Beigu beigās namu pārvaldnieks kāpj augšā un saka:

— Nomierinieties, pilsoņi, es tūlīt izsaukšu mehāniķi!
— Ak tu muldoņai! — cilvēks liftā kliež.
— Es esmu mehāniķis!

Vīrs pārnāk mājās ar sarkanu plankumu uz pieres.

— Lūpu zīmulis! — viņa sievai aizraujas elpa.

— Kas par lūpu zīmuli, tās ir asinis. Braucot mājās, gadījās avārija un es pārsītu pieri pret automašīnas stūri.

— Nu tad tev šoreiz ir laimējies!

— Piedodiet, kolēģi, vai tā ir sēde, kurai bija jānotiek pulksten četrpadsmitos!

— Nē, tā ir sēde, kurai bija jāsākas pulksten astoņos.

— Un cik ir tagad?

— Pulksten sešpadsmit, kolēģi.

Klients lūdz advokātu palīdzēt viņam lūpības šķiršanā. Advokāts jautā:

— Cik gadu jūs esat precējies!

— Desmit.

— Un tikai tagad jūs nolēmāt šķīrties!

— Redzat, visus šos gadus nekas neapmācīja manu laimi, bet kopš vakardienas mana dzīve kļuvusi neizturama.

— Kas tad notika!

— Pie manis atbrauca sieva.

— Sakiet, kāpēc jūs vakar tik daudz runājāt ar tik garlaicīgiem cilvēkiem!

— Es runāju aiz bailēm, ka man būs jāklausās viņos.

— Pavadoni, atveriet logu! — teica pasažieris.

— Nekādā ziņā, — iesaucās blakus sēdēšā lādīja. — Es nosalšu!

— Bet, ja logs būs ciets, es nosmakšu! — atcirta pasažieris.

Pavadonis stāvēja, nezinādam, ko iesākt. Beidzot viņš uzrunāja trešo pasažieri, kas sēdēja pretī.

— Ko jūs darītu manā vietā!

— Vispirms es atvērtu logu un nosaldētu lādiju, bet pēc tam aizvērtu to ciets un nosmacētu džentlmeni.

Nesen, ieslēdzis televizoru, biju satriekts līdz sirds azijumiem, jo ieraudzīju vienreizēju skatu — Federālā izmeklēšanas biroja aģenti, sadomājuši izmantot tādu izdevību kā konstitūcijas pirmo labojumu*, bija sarīkojuši demonstrāciju. Viņi protestēja pret tiesas lēmumu atzīt trīs viņu resora vīrus par vainīgiem citu pilsoņu konstitucionālo tiesību ignorēšanā.

Demonstrāciju rīkošana nav tā nodarbība, kurā FIB aģenti būtu krietni iesituši roku. Kad Federālā izmeklēšanas biroja direktora krēslā sēdēja Edgars Hūvers, šis iestādes uzdevums bija tieši pretējs: tās aģentiem bija jāizseko protesta demonstrāciju rīkotāji, jācenšas ielavīties šo demonstrāciju dalībnieku rindās un jāziņo priekšniecībai par «gaisa jaucējumiem», kas pulcējas uz ietvēm un bulvāros, lai pievērstu uzmanību viņiem nodarītajām pārestībām.

Vienam otram FIB aģentam ļoti grūti šķirties no veciem ieradumiem, kas, patiesi, kļuvuši par viņa otru dabu. Federālā izmeklēšanas biroja darbinieku demonstrācija šai ziņā nebija izņēmums. Kad FIB pašreizējie un bijušie aģenti enerģiski izteica savus protestus Federālās apriņķa tiesas nama priekšā, viņus fotogrāfēja kāds vīrietis.

— Helou, O'Tūl! — kāds demonstrācijas dalībnieks viņam uzsauca. — Kāda velna pēc tu te slaidies ar fotoaparātu?

— Fotografēju Federālajam izmeklēšanas birojam demonstrācijas barvežus. Un man ir izdevies uztaisīt dažus kolosālus uzņēmumus!

— Vai tu gadījumā neesi jucis? Vai tad neredzi, ka šo demonstrāciju esam sarīkojuši mēs, FIB aģenti?!

Šis paziņojums samulsināja fotogrāfu.

— Tātad jums nav vajadzīgas šīs fotografijas?

— Nē, mums absolūti nav vajadzīgs, lai mūs fotografē demonstrācijas laikā. Tas, ko mēs darām, ir pilnīgi likumīgi. Šādas tiesības mums ir piešķirusiūsu konstitūcija.

— Okei, man viss ir skaidrs. Un tomēr es katram gadījumam piesmērēšos klāt pūlim ar magnetofoņu un paklausīšos, vai kāds nepļāpā, piemēram, parūsu valdības gāšanu.

— Nevajag to darīt, O'Tūl! Mēs visi esam kārtīgi amerikāņi!

* Konstitūcijas pirmais labojums, starp citu, deklarē tautas tiesības «mierīgi pulcēties un griezties pie valdības ar peticijām par ļaunprātību izbeigšanu».

— Nu, to es esmu dzirdējis arī agrāk. Bet aiz šīs demonstrācijas nepārprotami ir jūtama sveša roka, un, pēc manām domām, mums tomēr būtu jānoskaidro, kas tā ir par roku. Man viens zellis pastāstīja, ka ieplūst nauda to puīšu fondā, kurus tiesa atzina par vainīgiem. Un ja nu pēkšņi noskaidrojas, ka tā nauda ir nākusi no Padomju Savienības vai Kubas?

— Tu esi galīgi izkūkojis prātu, O'Tūl! Naudu šim fondam dod bijušie un tagadējie FIB aģenti. No kaut kādas ārzemju naudas te nav ne smakas. Saproti taču, ka mūsu pretenzijas ir pilnīgi likumīgas!

— Personīgi es domāju, ka būtu itin derīgi noklausīties par vainīgajiem atzīto puīšu telefona sarunas, lai uzzinātu, ko viņi runā. Tas varētu mums atklāt finansēšanas avotus, kā arī centru, no kurienes viņi saņem instrukcijas.

O'Tūl, vai tu zini, kas es esmu?

— Protams, veco zēn. Tu esi Ternbols no personu identificēšanas nodaļas.

— Nu tad zini arī, ka esmu viens no šīs demonstrācijas organizētājiem.

— Neplurksti dumjības! Man nekad nebūtu ienācis prātā uzskatīt tevi par ķertu radikāli!

— Es neesmu ne ķerts, ne radikālis. Mūsu cilvēku vidū tādu nemaz nav. Mēs visi esam kārtīgi pilsoņi, kas likumus tur godā.

— Jā... Bet sešdesmitajos gados mums teica, ka ikviens, kas rīko demonstrācijas, esot psiholoģiski ķerts un turklāt radikālis. Un, ja neesot ķerts, tad esot bandinieks spēlē, ko vada komunisti, lai grautu mūsu dzīves veidu.

— Tā tas bija sešdesmitajos gados. Tagad ielās iet arī visi fermeri, ārsti, kantoru kalpotāji. Kad cilvēki nonāk izmisumā, viņiem ir jāizkrata sirds. Paklau, kāpēc tu izvilki no kabatas piezīmju blociņu?

— Pierakstīšu uzvārdus. Mēs pārbaudīsim, vai šie puīši neskaitās kādā no kreisajām organizācijām.

— ATKAL SLIKTAS ZIŅAS NO FUTBOLA LAUKUMIEM!
— NĒ, MŪSĒJIE VAKAR NESPĒLEJA.

26 gadus vecais indietis Partasaranthijs 47 stundas 40 minūtes soļoja atpakaļgaitā cauri kādai Deli priekšpilsētai. Šajā jomā viņš esot uzstādījis jaunu pasaules rekordu.

Detroitā [ASV] kādas apavu fabrikas īpašnieks ir nonācis konfliktā ar saviem dēļiem. Testamentā viņš vienam novēlēja 87 000 labās kājas kurpju, bet otram — tādu pašu daudzumu kreisās kājas kurpju, turklāt ar noteikumu, ka viņi nedrīkst apvienot savus mantojumus.

31 gadu vecajai amerikānietei Elvīrai Springai reportieris pēc 8. bērna dzimšanas jautāja, kāpēc viņa neprec savu atvašu tēvu. Mīls Springa atbildēja: — Viņš vēl nav nobriedis laulības dzīvei.

Katānlijas (Itālijā) tiesa 1975. gadā atcēla no amata ārsti Katerīnu Areumo par to, ka viņa kādā svelmainā vasaras dienā savus pacientus bija pieņēmusi, tērpusies peldkostīmā. Tagad ar jaunu tiesas lēmumu iepriekšējais spriedums atcelts.

Francijas Vidusjūras piekrastē no kāda cirka krātiņa izlauzās pltons. Tā dresētājs preses pārstāvim paziņoja:

— Čūska nav sevišķi bīstama, it īpaši, ja ir paēdusi. Bet ēd tā tikai vienu reizi mēnesī.

Diemžēl viņš nepateica, kad čūska bija ēdusi pēdējo reizi.

Kāda Briseles (Beļģijā) antikvariāta skatlogā ievietots plakāts ar šādu tekstu: «Nejaujiet maniem konkurentiem jūs plekrāpt! Nāciet pie manis!»

Dortmundā (VFR) kāda auto vadītāja vajasprieks ir autoinspekcijas sastādītu protokolu kolekcionēšana. Pusgada laikā viņš saņēmis 26 šādus protokolus par automobīļa atstāšanu aizliegtās vietās. Šis hobijs viņam jau izmaksājis 5980 markas.

Čikāgas policijas priekšnieks Džeimss Ročfords atteicās no sava amata un kļuva par ASV lielākā spēju automašīnu koncerna viceprezidentu. Pret šo koncernu levdita izmeklēšana par sadarbību ar noziedznieku pasauli.

26 gadus veca Džersisilijas (ASV) taksometra vadītāja Džeimsa Siska vadītajā automobīlī pie viņa mājas iekāpa divi pasažieri. Viņu bagāža — segā ietīts televizors — likās viņam pazīstama. Sega un televizors bija nozagti šofera dzīvoklī.

Kādā itāliešu žurnālā publicēts raksts par labām manierēm. Tajā, starp citu, ir teikts: «Par labas uzvedības meistaru sevi drīkst uzskatīt tikai tas, kas prot pastāstīt par skalstu sievieti nežestikulējot.»

74 gadus vecā džudo cīņas veterāne Čičesteras (Anglijā) ledzīvotāja Etele Vesta piespieda 20 gadus vecu bandītu bēgt, salaužot viņam roku. Reportierim viņa teica:

— Tas nelletis mēģināja mani aplaupīt. Ja man nebūtu līdzī daudzās pakas, es no viņa būtu iztaisījis kotletti.

Ilggadējam Eilsberijas (Anglijā) municipalitātes darbiniekam Frenkam Molam pilsētas tēvi sakarā ar viņa aiziešanu pensijā pasniedza neparastu dāvanu. Viņam piešķīra tiesības bez atlīdzības saņemt vietējā kapsētā 6 pēdas zemes jebkurā brīvā vietā pēc paša izvēles.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Š. g. 9. numurā «Dadzis» rakstīja par pils. Knospiņas likstām ar telefona uzstādīšanu.

Sakaru ministrijas Vispārējās ekspluatācijas pārvaldes priekšnieks b. V. Vajevačs atbild, ka pils. Knospiņai telefons tiks uzstādīts pēc abonenta līnijas kapitālā remonta 1979. gadā. Jumāras līniju tehniskā mezgla priekšniekam Eversonam par nepareizas izziņas izsniegšanu aizrādīts.

10. numurā «Dadzis» uztraucās par Tukuma pārvietojamās mehānizētās kolonnas celtnieku nevižību Jaunpils mākslīgās apsēklošanas stacijas būvē.

Celtniecības ministra vietnieks b. Gultnieks dara zināmu, ka nesaimnieciskās rīcības fakti izskatīti uz vietas un vainīgie sodīti. Dots rīkojums turpmākajā būvdarbu gaitā stingri kontrolēt darba kvalitāti.

10. numurā «Dadzis» arī nepatika dažu Jūrmalas mednieku izdarības. Mednieku un maksšķerņieku biedrības Centrālās padomes prezidijs priekšsēdētājs b. Lazurko raksta, ka šoleris Dille no darba atbrīvots un Valsts autoinspekcija viņam noņēmusi šofera tiesības uz 2 gadiem. Par autobusa patvaļīgu izmantošanu medniekam Balodim izteikts rājlens, bet 4. pirmorganizācijas priekšsēdētājs Kopics brīdināts. Sperti soli, lai turpmāk šādi gadījumi vairs neatkārtotos.

11. numurā «Dadzis» brīnījās par Valkas rajona kolhoza «Leņina dzirkstele» liktīvo skābsienu.

Šī rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Čakārnis paskaidro, ka kolhoza agronome Nikolajeva, zootehniķis Mednis un galvenā grāmatvede Kalve disciplināri sodīti. Iecirkņa priekšniece Puķīte no leģemamā amata atbrīvota. Lai novērstu līdzīgu fakti atkārtotanos, «Dadža» raksts apspriests rajona galveno agronomu un grāmatvežu sanāksmē. Saimniecību vadītājiem un Lauksaimniecības pārvaldes speciālistiem uzdots pastiprināt lapbarības sagatavošanas un uzskaites kontroli.

MĪLESTĪBA LIDZ KAPAM

T. PINDAREVS
(«Stārķeļi», Sofija)

«Eulenspiegel», Berlīne

ĀRZEMJU HUMORS

«Urzica», Bukareste

— Tagad, ceru, jūs vairs neatteiksities apdrošināties pret ielausanos!

«France Dimanche»

— Man liekas, tas saucas «sievietes emancipācija» vai kaut kā līdzīgi!

«Eulenspiegel», Berlīne

Palante, Havanna

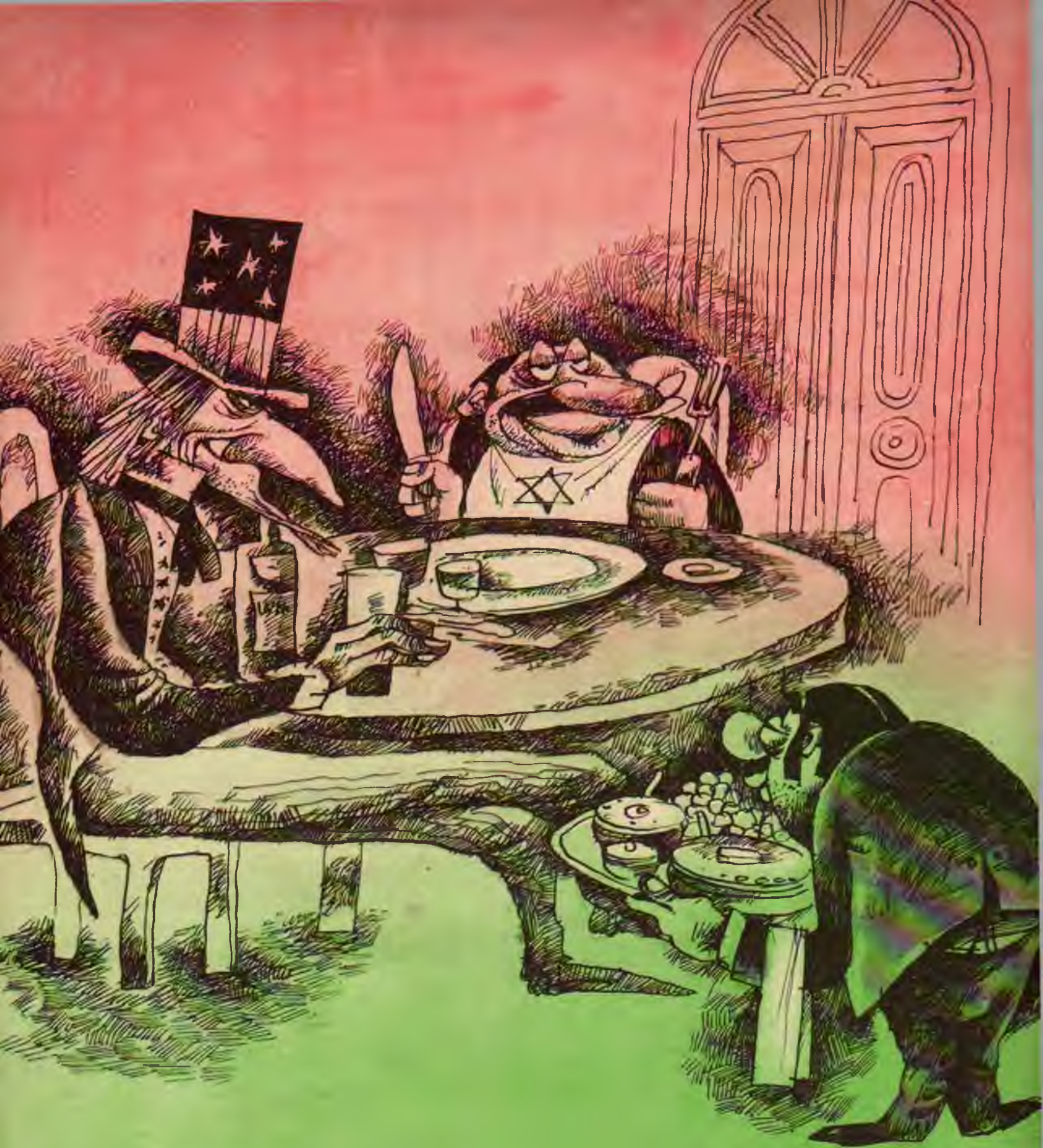
— Nē, es neesmu levainots. To man ieteica ārsts, lai es atvestu smēķēšanu...

«France Dimanche», Parīze

«New Yorker»

£ 78

Kāda divpusēja iecere par trīspusēju sadarbību
Tuvo Austrumu krīzes atrisināšanā.